

ματος τοῦ Παρρασού, ὅπερ ἠτύχησε καὶ πρότερον νὰ ἴδῃ καλὰς ἡμέρας. Ἄλλ' ἐναγχος τῷ κυρίῳ Ἀννίῳ συνεμερίσθη τὴν διεύθυνσιν τοῦ Παρρασού καὶ ὁ ἀρχαῖος καὶ δικακεκρίμενος δημοσιογράφος καὶ πρῶν γυμνασιάρχης κ. Χριστόφορος Σαμαρτσίδης, ὁ τοσοῦτον τερπνὸς ποιητὴς καὶ λογογράφος. Ὁ τοιοῦτος σύνδεσμος οὐ μόνον τοὺς δύο τούτους ἀγαπητοὺς λογίους συνδέει, ἀλλὰ καὶ τὸν Βόσπορον τῷ Ἰλισῷ, διότι ὁ μὲν τῶν διευθυντῶν ἐν Ἀθήναις, ὁ δ' ἕτερος ἐν Κωνσταντινουπόλει θὰ διατρίβῃ, ἀμφοτέρω δὲ θὰ παρίστανται συνηνωμένοι διὰ τοῦ Διοκρύφου Παρρασού. Τῆς τοιαύτης συνεργασίας παρήχθη ἡδη τὸ πρῶτον ἔργον, ἔστι δὲ τοῦτο τὸ φυλλάδιον τῶν σεπτεμβρίου, ὅπερ παρίσταται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ὡς φοινῖξ ἐκ τῆς τέφρας ἀναγεννηθεῖς, θαλερὸς μὲν καὶ χάριτι πεπυκασμένος, ἀλλ' ἄμικτ' ὑπὸ μάλῃς φέρων τὴν σοβαρὰν τήθεννον τῆς ἐπιστήμης. Τὸ τοιοῦτον ἀποδείκνυσιν τὸν σκοπὸν τοῦ ἀναγεννηθέντος Παρρασού, σκοπὸν ὃν ἐκθύμως ἀσπαζόμεθα καὶ ἐφ' ᾧ τείνομεν τὴν χεῖρα τοῖς ἀγαπητοῖς συναδέλφοις καὶ συγχάρομεν αὐτοῖς ἐκ ψυχῆς.

Ἐν τῷ περιοδικῷ συγγράμματι *Theologische Literaturzeitung* ἐδημοσιεύθη ἄρτι κρίσις περὶ τοῦ α' τόμου τοῦ Ζωγραφεῖου ἀγῶνος, ἥτοι τῶν μνημείων τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, ζώντων ἐν τῷ νῦν Ἑλληνικῷ λαῷ, ὃν ὁ Ἑλλήν. Φιλολογικὸς Σύλλογος ἐξέδωκεν. Ἡ κρίσις αὕτη ἔχει τὸ ἐξῆς ἰδιόχρον, ὅτι κρίνει τὴν ἐν τῷ τόμῳ ἐναποτεθησαυρισμένην γλωσσικὴν ὕλην ὑπὸ ἔποψιν θρησκευτικῆς καὶ ἐξάγει ἐξ αὐτῆς συμπεράσματα περὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἰδοὺ ὁ ἐπίλογος τῆς εἰδικῆς ταύτης κρίσεως, τῆς ὅλως πρωτοτύπου: «Ἐν τοῖς προτεταγμένοις περιωρίσθην ἐν τῇ διὰ παραδειγμάτων παραστάσει τῶν προεχουσῶν σχέσεων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ ἡθικοῦ βίου πρὸς τὸν τοῦ λαοῦ. Ἐκ τοῦ βιβλίου πλείω ἔτι θ' ἀρισθῇ τις, βουλόμενος νὰ κρίνῃ περὶ τῆς εὐλαθείας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πιστεύω ὅτι τὰ προταχθέντα πληρέστατα ἀρκοῦσιν, ὅπως συστήσωσι τὸ προκαείμενον σύγγραμμα πᾶσι τοῖς θέλουσι νὰ κρίνωσι τὴν νεολογικὴν ἐκκλησίαν. Τὸ σύγγραμμα παρέχει ἀκριβῆ βῆσιν πρὸς κρίσιν».

Πρὸ τίνος χρόνου ἀπεβίωσαν ἐν Ἀθήναις ἡ Ἀγανίκη Ἰω. Μαζαράκη, ἥτις μετὰ θάνατον ἀνεφάνη ὅτι ἦν ποιήτρια, μετριοφρόνως δ' ἀπέκρυπτεν αὕτη ζωὴα τὸ τέλαντον αὐτῆς τοῦτο, ὅπερ, ἂν μὴ ἔρχον, δὲν ἀπολείπεται τοῦ τῶν τὸ μονοπάλιον τῆς ποιήσεως διεκδικούντων καὶ δόξης στέφανον ἀξιούντων. Ἀφέλεια ἰδίᾳ καὶ χάρις καὶ ἀγνότης ψυχῆς χαρακτηρίζουσι πάντα τὰ ποιήματα ὅσα ἐδημοσιεύθησαν μετὰ θάνατον ἐν ταῖς ἀθηναῖς ἐφημερίσι καὶ ὅσα ἡμεῖς ἀνέγνωμεν. Εἰ δὲ που σφάλλεται περὶ τὸ μέτρον, τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν μὴ ἐπεξεργασίαν τῶν ποιημάτων ὑπὸ τῆς ποιητρίας, οὗ ἔνεκα ἴσως καὶ ἀπέφυγε τὴν

δημοσίευσιν. Γυνὴ ἀσχολουμένη περὶ τοῦ οἴκου αὐτῆς, δὲν ἠνέκαίρησε νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἅπερ ἐν ὄρχ. σχολῇ ἔγραφεν. Ἐκ τῶν ποιημάτων τῆς ἀοιδίμου Ἀγανίκης παρκατιθέμεθα τόδε·

Ἡ φεύγουσα εὐτυχία.

Εἶσαι ὥραϊον ὄνειρον, ὦ πλάνος εὐτυχία
καὶ διελύθης ὡς σκιά, ὡς πρωϊνὴ μαγεία
καὶ ἔρμαιον τῶν στεναγμῶν πικρῶς μ' ἐγκαταλείπεις
καὶ τότῃς λύπῃς.

ὦ εὐτυχία, σύντροφε τῶν παιδικῶν μας χρόνων
τὴν πρώτην μας νεότητα ἐκαίην στέφεις μόνον,
ὁπότεν τὴν ἀξίαν σου, μικροὶ δὲν ἐννοοῦμεν,
δὲν σὲ ζητοῦμεν.

Καὶ φεύγεις ὡς τὰ ὄνειρα τοῦ ταλαίπῳρου βίου,
φεύγεις ταχεῖα ὡς ἀκτὶς χειμερινοῦ ἡλίου
καὶ σὲ ποθοῦμεν ὡς αὐτὴν τὴν ὥραν τὴν ὑστάτην,
πλὴν φεύγεις. . . . μάτην!

Τ' εἶσαι λοιπόν; πῶς λέγεται; τί ἔγινες; εἶπέ μου,
ποῦ φεύγεις, φεύγεις πάντοτε μὲ πτέρυγας ἀνέμου
καὶ σπεύδωμεν οἱ δυστυχεῖς ἐπὶ τὰ βήματά σου,
τὰ θύματά σου;

Σ' ἐζήτησα εἰς μέγαρα κ' εἰς στέγας ἀχυρίνους,
ἀλλ' εἶρον παντοῦ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς πυρίνους
καὶ μόνον, μόνον εὐτυχεῖς τοὺς παιδικούς μας χρόνους
φεύ! εἶδα μόνους

Εἰς πέλαγος δυστυχῶν, κινδύνων καὶ ὀδύνων
καὶ αἱ ὀλίγαι πνίγονται σιγμῇ τῆς εὐφροσύνης,
τινὲς σταγόνας ἡδονῆς ἡ -ύχης, ναί, μᾶς δίδει,
πλὴν μᾶς προδίδει

Τὰ πλούτη, ἡ δόξα καὶ αὐτὸς ὁ πανδαμάτωρ ἔρως
τῆς σκοτεινῆς μας στέφουσιν ὑπάρξεως ἐν μέρος,
ἡ θλῖψις πλὴν ὡς ἀκανά τὴν τέρψιν περιβάλλει
τὴν καταβάλλει.

Καὶ εἶνε, εἶνε ἡ ζωὴ μὲ ἀλήν αἰωνία,
ὅπου παλαίει ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀπελπισία
κ' εἶνε παλαίστρα τὰ πτωχὰ πολυπαθῆ μας στήθ,
κι' ὁ τάφος . . . λήθη!

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 26)7 νοεμβρίου τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὁ κ. Tisserand ἀνακοινοῦται τῇ Ἀκαδημίᾳ τὰ ἐξαγόμενα τῶν ὑπὸ τοῦ Sy, τὴν 6)18 ὁκτωβρίου, γενομένων παρατηρήσεων ἐπὶ τοῦ κομήτου τοῦ Barnard ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ τῆς Ἀλγερίας, καθ' ἃς ὁ κομήτης οὗτος εἶχεν ἀσθενέστατον φῶς, διάμετρον 20" περίπου καὶ μόλις διακρινομένην μικρὰν κεντρικὴν συμπύκνωσιν.

Νέα δὲ ἐκθεσις τοῦ Schulhof, ὑπολογισάντος ἐκ δευτέρου τὴν περίοδον τῆς περιφορᾶς τοῦ κομήτου

τούτου, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τοῦ Bigourdan καὶ τοῦ Seohr γενομένων ἐσχάτως παρατηρήσεων, ἐπιβεβαιοῖ τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ διατυπωθεῖσαν πιθανότητα ὅτι ὁ κομήτης τοῦ Barnard εἶνε βραχείας περιόδου καὶ ὅτι στενὴ συνάφεια ὑφίσταται μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ κομήτου τοῦ Wolf¹.

Ὁ κ. A. Ricco συμπληροῖ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Walle-sand κατὰ δεπτέμβριον ἐ. ἐ. ὑποβληθὲν ὑπόμνημα περὶ τῆς τελευταίας ἐκρήξεως τῆς Αἴτνης.

Ὁ κ. Ricco, πλὴν ἄλλων φαινομένων, ἀναφέρει ὅτι μετὰ τὸν σχηματισμὸν ὥγυγης τινὸς καὶ τὴν ἐμφάνισιν στομιῶν τινῶν, ἐξ ὧν, ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἀνεδόθη σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν λάβα, τὸ κέντρον τῆς ἐκρήξεως μετετέθη πρὸς ἀνατολὰς καί, κατ' ἀρχάς, ἀπετελεῖτο ἐκ τριῶν κώνων διατεταγμένων περιπῶν κατὰ διεύθυνσιν ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ ἐκ τετάρτου τινὸς κειμένου ἀπέναντι τῆς νοτιοανατολικῆς πλευρᾶς τοῦ μεσημβρινοτέρου τούτων· οἱ δύο τελευταῖοι οὗτοι κρατῆρες ἀνέρριπτον λάβαν, συντρίμματα πετρωμάτων καὶ καπνόν· οἱ πρὸς βορρᾶν κείμενοι δύο ἄλλοι ἀνέρριπτον μόνον ἀερίας ὕλης καὶ συντρίμματα. Πλὴν τούτων, ὑπῆρχον καὶ εἰσέτι ὑπάρχουσι, πρὸς τὸ νοτιοανατολικὸν τῶν κώνων τούτων, στόμια ὀλίγον ὑψηλά, ἐξ ὧν ἐξέρρε μόνον λάβα. Τέλος, τὴν νύκτα τῆς 30/11 πρὸς τὴν 31/12 αὐγοῦσθον, ἐσχηματίσθη νέον στόμιον ἐν σχήματι κρατῆρος πρὸς βορρᾶν τοῦ πρώτου βορειοτέρου κώνου, κατὰ δὲ τὴν 5/17 μέχρι τῆς 6/18 τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἐσχηματίσθη ἕτερον στόμιον μεταξύ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου κώνου.

Ἐν συντόμῳ, τὸ συμπέρασμα τῆς μελέτης τοῦ κ. Ricco εἶνε ὅτι αἱ δύο λεπτομέρειαι τῆς ἐκρήξεως τοῦ 1892, ἥτοι ἂψ' ἐνός μὲν ἢ διεύθυνσις τοῦ ἀξονος τῆς ἐκρήξεως κατὰ τινὰ ἀκτῖνα τῆς Αἴτνης περιπῶν, ἂψ' ἑτέρου δὲ ἢ ἐμφάνισις αὐτῆς ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τοῦ ὄρους, ὡς τοῦτο ἐγένετο καὶ ἐπὶ τῶν ἐκρήξεων τοῦ 1883 καὶ 1886, προέρχονται ἐκ τῶν συνθηκῶν τῆς συστάσεως καὶ ἀντιστάσεως τῶν πλευρῶν τοῦ μεγάλου ἡφαιστείου.

Τὰ ὑπὸ τοῦ L. de Coppet ἐσχάτως γενομένα πειράματα ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας τοῦ μεγίστου τῆς πυκνότητος τῶν ἐν ὕδατι διαλύσεων τοῦ οἰνοπνεύματος δεικνύουσιν ὅτι ἡ ταπείνωσις τῆς θερμοκρασίας τῆς πύξεως τῶν διαλύσεων τοῦ οἰνοπνεύματος εἶνε ἐπαίσθητώς ἀνάλογος πρὸς τὸ ἐνεχόμενον ποσὸν τοῦ οἰνοπνεύματος συμψώνως πρὸς τὸν νόμον τοῦ Bagden.¹ Ἀλλ' ἡ ταπείνωσις τῆς θερμοκρασίας τῶν μεγίστου οὐδόλως εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ οἰνοπνεύματος.

Προκειμένου περὶ τῶν διαλύσεων αἵτινες ἐνέχουσι μικρὰν ποσότητα οἰνοπνεύματος, δὲν ὑπάρχει ταπεινώσις θερμοκρασίας, ἀλλὰ τούναντίον, ἀν' ὑψώσις τῆς θερμοκρασίας τοῦ μεγίστου τῆς πυκνότητος.

Ὁ κ. Balland ἐξετέλεσεν ἐπὶ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ

διπυρίτου διάφορα περίεργα πειράματα, ὧν τὰ ἀξιολογώτερα πορίσματα εἶνε τὰ ἑξῆς :

α) Ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ θερμοκρασία τοῦ ἄρτου κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπὸ τοῦ κλιβάνου ἐξόδου αὐτοῦ κυμαίνεται πάντοτε μεταξύ 970 καὶ 1000· ἡ θερμοκρασία αὕτη ταπεινοῦται βαθμυδὸν καὶ μόλις μετὰ 5 ἢ 6 ὥρας ὁ ἄρτος λαμβάνει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ περιβάλλοντος.

β) Ὅτι τοῦ ἄρτου ἡ ψῆ(ψῖχα) ἐνέχει 38—49 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ὕδατος, τὸ δὲ φλόγωμα 16—25 0/0· ὅθεν ἐπε-ταί ὅτι, ὑπὸ ἐποψίν θρεπτικότητος, 100 γρμ. φλόγωματος ἰσοδυναμοῦσι πρὸς 135 γρμ. ψυχός.

γ) Ὅτι ὁ λόγος τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ πρὸς τὸ τοῦ ἐν τῷ φλόγωματι ἐνεχομένου ὕδατος εἶνε ἀνεξάρτητος τοῦ βάρους τοῦ ἄρτου καὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ.

δ) Ὅτι, ἀντιστρόφως, τὸ ποσὸν τοῦ ἐνεχομένου ὕδατος μεταβάλλεται ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ κέντρου ἀποστάσεως τοῦ ἐξεταζομένου τμήματος τοῦ ἄρτου.

ε) Ὅτι τὸ ποσὸν τοῦ ἐν τῷ ἄρτῳ ἐνεχομένου ὕδατος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ βάρους τοῦ ἄρτου τούτου : ἄρτος στρογγύλος τῶν 1500 γρμ. ἐνέχει ἀναλόγως περισσότερον ὕδωρ ἢ ὅσον ἄρτος στρογγύλος τῶν 750 γρμ., ἢ ὅσον ἄρτος ἐπιμήκης τοῦ αὐτοῦ βάρους. Ὅθεν ἐπεταί ὅτι οἱ ἄρτοι οἱ ἐχόντες ἐπιμήκες τὸ σχῆμα εἶνε προτιμώτεροι τῶν στρογγύλων τοῦ αὐτοῦ βάρους ὡς θρεπτικώτεροι.

ς) Ὅτι τὸ ἐν τῷ στρατιωτικῷ διπυρίτῳ ἐνεχόμενον ὕδωρ κυμαίνεται, κατὰ τὰς ἐποχάς, μεταξύ 11 καὶ 14 0/0. Εὐρίσκεται δὲ διανεμημένον ὁμοειδῶς εἰς ἅπαντα τὰ μέρη τοῦ ἄρτου ἀνευ διακρίσεως.

ζ) Ὅτι ὁ ἀπὸ τοῦ κλιβάνου ἐξερχόμενος ἄρτος, τιθέμενος εἰς τόπον ξηρὸν καὶ καλῶς ἀερίζομενον, ξηραίνεται βραδέως ὥστε νὰ περιέχηρ ἐπὶ τέλους μόνον 12—14 0/0 ὕδατος, ἥτοι ὅσον συνήθως ἐνέχει ὁ σῖτος καὶ τὸ ἄλευρον.

η) Ὅτι ὁ χρόνος τῆς ἀποξηράνσεως κυμαίνεται μεταξύ 30 καὶ 40 ἡμερῶν προκειμένου περὶ τῶν ἄρτων τῶν 750 γρμ., μεταξύ δὲ 8 καὶ 10 ἡμερῶν διὰ τοὺς μικροὺς ἐπιμήκεις ἄρτους τῶν 70—100 γραμμάτων.

Τὸν οὕτως ἀπεξηραμένον τοῦτον ἄρτον προτείνει ὁ Balland νὰ χρησιμοποιώσιν ἐν τῷ στρατῷ ἀντὶ τοῦ ἐν χρήσει διπυρίτου, ὡς ἀναμφισδιστῶς ἀνώτερον ἐκείνου.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Οἱ Παρίσιοι φωτίζονται τό γε νῦν διὰ 175000 ἡλεκτρικῶν λαμπτήρων περίπου, τιθεμένων εἰς ἐνέργειαν ὑπὸ τῶν κεντρικῶν σταθμῶν διὰ δυνάμεως 17500 ἱππων¹.

Ἐκ δὲ τῶν 85000 οἰκιῶν τῶν Παρισίων μόνον 20,000 φωτίζονται διὰ φωταερίου, οὕτινος ἡ δαπανηθεῖσα ποσότης τῷ 1891 ἀνῆλθεν εἰς 283 ἑκατομμύρια κυβικῶν μέτρων.

— Ἡ ἐν Παρίσις ἐπιδημία τῆς χολέρας θεωρεῖται λή-

1) Ὁ κομήτης οὗτος κατατασσόμενος μεταξύ τῶν περιόδικων κομητῶν, ὧν μία μόνη ἐμφάνισις εἶνε γνωστὴ, ἀνεκαλύφθη τῷ 1884 καὶ ἔχει διάρκειαν ἀστρικῆς περιόδου 6,775 ετη.

1) ἡ πικρὸς = συνθηματικὴ μονὰς πρὸς μέτρησιν τοῦ ὑπὸ τῶν μηχανῶν παραγομένου ἔργου· ἰσοδυναμεῖ πρὸς 75 χιλιογραμμ. ἢ 0.075 π. α. (ὧν ἕκαστον παριστᾷ ἔργον ἀπαιτούμενον πρὸς ἀνύψωσιν 1 γρ. εἰς ὕψος 1 μ. ἐν 1 λ') καὶ ἐπομένως ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἔργον δι' ὃ ἀνυψοῦνται 75 γρ. εἰς ὕψος 1 μ. ἐν 1 λ'.

ξασα. Τὰ πλείστα τῶν θυμάτων, μὴ ἀνελθόντων εἰς 2000, ἀνήκουσιν εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις· δύο ἀνωμαλῖαι ἀναγράφονται: α) ὅτι τὸ 13ον τμήμα, τὸ πτωχότερον τῶν Παρισίων καὶ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἐπιδημιῶν συνήθως προσβαλλόμενον, πολὺ ὀλίγον προσεβλήθη ὑπὸ τῆς χολέρας· β) δὲ ὅτι ἡ μᾶλλον ὑπὸ τῆς ἐπιδημίας προσβληθεῖσα ζώνη τῆς πόλεως, ἡ ἔκρη, εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνη ἣτις οὐδέποτε λαμβάνει ὕδωρ τοῦ Σηκουάνα, ἡ δὲ παρακειμένη εἰς ταύτην 2α ζώνη, ἡ κατὰ δεύτερον λόγον βαρέως προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐπιδημίας, δὲν εἶχε λάβει ὕδωρ τοῦ Σηκουάνα ἢ πολλὰς ἐβδομάδας πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς νόσου.

— Ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἐχρησιμοποίησεν ἔρια, ὡν τὸ ποσόν, τῷ 1890, ἀνῆλθεν εἰς 900 ἑκατομμύρια χγ. Ἡ παραγωγή τοῦ 1879 ἦτο μόνον 700 ἑκατομ., χγ., ἥτοι ἐντὸς 10 ἐτῶν ηὔξηθη κατὰ 30% περίπου. Ἡ μεγαλειτέρα παραγωγή ὀφείλεται εἰς τὰς χώρας τοῦ Αἰπλάτα, εἰς τὰς ἀποικίας τῆς Αὐστραλίας καὶ τοῦ Ἀκρωτηρίου καὶ εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

— Ὁ κ. Voeikof, στηριζόμενος καὶ ἐπὶ τοῦ Glaisher γενομένων παρατηρήσεων ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀποφαίνεται ἐν τῇ Meteorologische Zeitschrift ὅτι οἱ χειμῶνες τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου γίνονται ἡπιώτεροι. Ἐν τῇ Β. καὶ κεντρικῇ Ρωσίᾳ, ἡ ἐπικρατοῦσα γενικῶς γνώμη εἶνε ὅτι οἱ χειμῶνες εἶνε ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε βαρεῖς. Οὐδὲν ἦττον, οἱ χειμῶνες τοῦ Καυκάσου καὶ τοῦ Τουρκιστάν ἦσαν δριμύτεροι, αἱ δὲ χρονολογίαι τῆς πῆξεως καὶ τήξεως τοῦ Οὐδσωνος δεικνύουσιν ὅτι ἡ μεταβολὴ δὲν ἦτο τοπικὴ, ἀλλ' ὅτι γενικώτερον τὸ ψῦχος ηὔξηθη πρὸς βορρᾶν τοῦ 40οῦ παραλλήλου. Αἱ ἐν Πετροπόλει ἀπὸ τοῦ 1744 μέχρι τοῦ 1890 γερόμεναι παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας, δεικνύουσιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ψυχρῶν ἡμερῶν ἐπαισητῶς ἡλαττώθη κατὰ τὸ πλάτος τοῦτο καὶ ὅτι, ἀπὸ τοῦ 1828 μέχρι τοῦ 1890, αἱ ταπεινὰ θερμοκρασίαι ἦσαν σπανιώτεραι ἢ ἄλλοτε, μόλις ἀνερχόμεναι ἐν γένει εἰς τὸ ἥμισυ τῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ τελευταίου καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος παρατηρηθεῖσιν.

— Κατὰ τοὺς πίνακας τοῦ δημοσποδιστικοῦ γραφείου τῆς στατιστικῆς τῷ 1891, ἐπὶ 688 ἀποβιωσάντων εἰς ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 20 ἐτῶν, ἐν ταῖς 15 πολυανθρωποτέραις πόλεσι τῆς Ἑλβετίας, 425 (366 ἄνδρες καὶ 59 γυναῖκες), ἦτοι 6% περίπου, ἀπέθανον ἐξ ἀλκοολισμοῦ. Ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν τούτων στηριζόμενοι εὐρίσκομεν ὅτι, καθ' ὅλην τὴν Ἑλβετίαν, ὁ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων τοῦ ὀλεθρίου τούτου πάθους ἀνῆλθε, τῷ 1891, εἰς 2500.

— Αἱ ἐργασίαι πρὸς συνένωσιν τοῦ Ἀτλαντικοῦ μετὰ τοῦ Βιρηνικοῦ Ὠκεανοῦ διὰ σιδηροδρομικῆς γραμμῆς διερχομένης διὰ τῶν Κορδιλλιέρων τῶν Ἀνδεων ἐξακολουθοῦσι μετὰ δραστηριότητος. Ἡ σιδηροδρομικὴ αὕτη ὁδὸς εἶνε χωρισμένη εἰς δύο τμήματα, τὸ τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας, μήκους 182 χμ., καὶ τὸ τῆς Χιλῆς, μήκους 64 χμ. Τὸ τμήμα τῆς Ἀργεντινῆς εἰρίσκειται ἐν τῷ τελειοῦσθαι, τὸ δὲ τῆς Χιλῆς, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν σήραγγες 3 χμ. μήκους, πιθανῶς θὰ συμπληρωθῇ μετὰ 3 ἢ 4 ἔτη.

ματος ὀδοντωτοῦ διὰ τὴν διάβασιν τῶν δρεινότερων μερῶν. Τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς γραμμῆς θὰ κεῖται εἰς 3500 μ. ἀπὸ τοῦ ἐδάφους κατακόρυφον ἀπόστασιν.

— Μεταξὺ τῶν ἐσχάτως γενομένων ἀξιολόγων πειραμάτων ἐπὶ τῆς ἐνεργείας τοῦ ψυχῆος κατὰ τὰς ζυμώσεις, ὑπὸ τοῦ d'Arsonval, καὶ ἐπὶ τῆς δραστικότητος τοῦ γαστρικοῦ χυμοῦ κατὰ τὰς λίαν χαμηλὰς τεχνητὰς θερμοκρασίας, ὑπὸ τοῦ Dastre, διακρίνονται τὰ ὑπὸ τοῦ Raoul Pictet πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν γερόμενα.

Κατὰ ταῦτα, πέραν τῆς θερμοκρασίας τῶν—1500 οὐδεμία χημικὴ ἀντίδρασις λαμβάνει χώραν· ἐάν, ἐν παραδείγματι, ὑπὸ τοιαύτην θερμοκρασίαν, τεθῶσιν εἰς ἐπαφὴν θειῖκον ὀξύ καὶ κάλι, ἡ μεταξὺ αὐτῶν ἔνωσις δὲν γίνεται· προστιθεμένου δὲ βόξματος ἡλιοτροπίου, τοῦτο διατηρεῖ τὸν κυανοῦν αὐτοῦ χρωματισμόν. Παραδόξως δέ, τὰ φαινομενικῶς ἄδρανῃ ταῦτα σώματα ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν ἅμα δι' αὐτῶν διελθῇ ἡλεκτρικὸν τι ρεῦμα. Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι τὸ ρεῦμα διέρχεται διὰ πάντων τῶν σωμάτων· εἰς θερμοκρασίαν—1500, ἅπαντα τὰ σώματα εἶνε εὐ-ἡλεκτραγωγά· δὲν ὑπάρχουσι μονωτήρια. Ἡ ὑπὸ τοιαύτην θερμοκρασίαν ἐξαφανίσις τῶν φαινομένων τῆς χημικῆς συγγενείας δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐπιτυχῶς πρὸς παραγωγὴν ἐντελῶς ἀμειγρῶν χημικῶν σωμάτων. Τοιαῦτα, ἀπολύτως ἀμειγρῇ, παρεσκεύασεν ἡδὴ ὁ Pictet, τὸ οἶνον πνευμα, τὸ χλωροφόρμιον, τὸν αἰθέρα καὶ τὴν γλυκερίνην.

— Ἐσχάτως ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ O. P. Hay, ἐν Βασιγκτῶν, τετρασέλιδον βιβλίον, περιγράφον παρατηρήσεις τοῦ συγγραφέως καὶ ἄλλων ἐπὶ παραδόξων ιδιοτήτων ἀμερικανικῆς τινὸς σαύρας, τοῦ γένους *Phrynosoma*. Τὸ ἔρπετόν τοῦτο, ὑπὸ τῶν Μεξικανῶν καλούμενον «ἱερὸς φρύνος» ἰσχυρῶς ἐρεθιζόμενον, ἐκσπενδονίζει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀποδερματώσεως αἷμα ἄφθονον· εἰς ἀρκετὴν ἀφ' αὐτοῦ ἀπόστασιν. Ὁ κ. Hay θεωρεῖ τὸ φαινόμενον τοῦτο ἐκούσιον καὶ σκοπὸν ἔχον τὴν ἄμυναν τοῦ ζῴου, καθ' ἣν ἀκριβῶς ἐποχὴν τοῦτο, ἐσπερημένον τοῦ δέρματος αὐτοῦ, ἀσθενῇ παρέχει ἀντίστασιν κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τῶν πτηνῶν ἢ τῶν ὄψεων. Προέρχεται δὲ κατ' αὐτὸν τὸ αἷμα ἐκ τῶν αἱματοφόρων τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀγγείων συγχοινωνούντων μετὰ τινος ἐνδοκρανίου κυκλότητος φερούσης μυϊκὰς ἵνας, συστελλομένης δὲ ταύτης, ἡ πίεσις τοῦ αἵματος αὐξάνει καὶ ἐντεῦθεν ἐπέρχεται ῥῆξις τῶν ἐπιπολῆς μικρῶν ἀγγείων τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὅπωςδὴποτε τὸ ζήτημα εἶνε λίαν περίεργον καὶ χρήζον ἰδιαίτερας μελέτης. Παρόμοιον φαινόμενον παρατηρήθη πρὸ εἰκοσαετίας ἐπὶ πολλῶν σαυρῶν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὑπὸ τοῦ J. Wallace, κατὰ δὲ τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος φαινόμενον δὲν εἶνε μόνιμον οὐδὲ ἀναφαίνεται εἰς ἅπαντα τὰ ἄτομα τοῦ εἴδους τούτου.

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος εἶνε στενός, πλάτους 1 μ. μετὰ τμή-